

Chương 50

“Chúng tôi đã cố gắng tìm cách quyên tiền cho Viện dưỡng lão St Mark,” Yasmin nói. “Họ đã chăm sóc cho cô tôi trước khi bà mất năm ngoái. Đó là nơi tuyệt vời nhất, nhưng họ đang rất cần tiền. Nếu tới Giáng sinh mà vẫn không đạt được chỉ tiêu thì có thể họ sẽ phải đóng cửa.”

Roo nói, “Thật kinh khủng. Ai.” Yasmin tẩy lông chân cũng ôn nhưng chưa thuần thục lắm. Vẫn đau khiếp lên được.

“Xin lỗi! Dù sao thì chúng tôi đã quyết định sẽ tổ chức một cuộc xổ số từ thiện ở tiệm. Vì cô là một trong những khách hàng sao của chúng tôi, nên không biết cô có thể đóng góp một giải được không?”

Lại đau tiếp. Roo co rúm người lại. “Tất nhiên rồi, nhưng tôi đâu phải sao.”

“Tôi biết, nhưng trước kia cô đã từng. Cô có thể cho chúng tôi mấy bức ảnh có chữ ký hoặc thứ gì đó. Hay chỉ cần một bộ trang phục biểu diễn cũ của cô cũng được. Bất cứ thứ gì.” Yasmin tiếp tục vui vẻ giật những sợi lông nhỏ trên chân Roo. “Để quyên được càng nhiều tiền càng tốt. Lần trước tổ chức quay xổ số, chúng tôi quyên được hai trăm tám mươi bảng đó.”

Roo cảm thấy thật tệ. Cô chẳng có bộ trang phục biểu diễn nào khả dĩ quyên góp được cả. Chẳng ai muốn ảnh có chữ ký của cô. Chẳng lẽ không còn cách nào khác? Ái da.

“Cô hỏi ai nữa rồi?”

“Trời, gần như tất cả mọi người! Chúng tôi còn treo thưởng là một số dịch vụ của cửa tiệm. Có vài khách hàng đã đề nghị đóng góp xô cô la, bánh kem tự làm, mấy thứ kiểu thế. Mọi người tuyệt lắm,” Yasmin nói. “Tất cả đều muốn đóng góp.”

Đáng yêu thật đấy nhưng cái đó sẽ không cứu được một viện dưỡng lão sắp phải đóng cửa. Roo nói, “Các cô còn khách hàng nào là người nổi tiếng không?”

“Ừm...” Yasmin nhăn mặt, “tiệm của chúng tôi không phải chỗ người nổi tiếng hay lui tới.”

Jackie, người lạc quan nhất, nói “Gay Barlow đã đi qua tiệm chúng tôi tuần trước.”

“Thế thì tính làm gì,” Yasmin nói.

“Ôi, có một chị từng làm người dẫn chương trình thời tiết trên ti vi. Tên là gì nhỉ.” Jackie xoay xoay bút làm động tác không-nhớ-tên. “Nhớ không? Chị ta béo lắm. Vào đây làm dịch vụ quần nóng giảm béo mà làm chúng tôi hết cả tấm bọc.”

“Buồn cười là,” Yasmin tiếp tục tẩy lông, “chị ta chẳng bao giờ quay lại sau vụ đó.”

Jackie nghĩ một lát. “Thế còn cô diễn viên từng đóng vai người đàn bà điên thì sao? Thelma gì đó. Đầu gối củ lạc, răng khắp khềnh ôi tôi nhớ ra rồi, chị ta chuyển tới Canada mất rồi.”

Yasmin đảo mắt. “Mấy khách hàng nổi tiếng của chúng ta di cư thì có gì lạ?”

“Ôi xin lỗi! Nhưng ta vẫn còn có Ceecee Milton!”

Lại một ký ức trong quá khứ lóe lên. Roo đã gặp Ceecee Milton vài lần, hồi họ còn đang nổi. Cũng giống cô, Ceecee nổi lên một thời gian ngắn và tận hưởng khoảnh khắc trở thành tâm điểm chú ý trước khi bị chìm vào lãng quên. Nguyên do chủ yếu là vì chồng cô, gã giám đốc bản thiêu kiêm ông bầu, đã làm tất cả những ông to trong giới xa lánh. Không thể chê được giọng hát rất có nội lực của Ceecee, nhưng khi mỗi show diễn của cô lại phải được tiến hành thông qua một kẻ thích gây khó dễ và không ngừng than phiền về mọi chi tiết, thì thà đặt người khác còn hơn. Thế là một sự nghiệp đầy hứa hẹn tan thành mây khói.

“Còn ai nữa không?” Roo hỏi.

“Ừm, chỉ thế thôi.” Yasmin trông ngượng ngùng.

“Chỉ tôi và Ceecee thôi sao?” Ôi trời. Đúng là vét đĩa. “Hai người đã-từng-nổi-tiếng.”

“Cô ấy tốt bụng lắm. Chắc chắn cô ấy sẽ quyên góp thứ gì đó cho trò xổ số.”

Roo tức mình cố nghĩ xem điều đó có nghĩa là gì. Phải chăng ý Yasmin là Ceecee tốt bụng hơn cô?

“Tôi cũng sẽ quyên góp thứ gì đó. Chỉ là tôi chưa biết sẽ quyên cái gì.” Úi. “Cô ấy vẫn với ông chồng cũ à?”

“Cái lão dở người ấy thì thôi rồi. Cô ấy đã lão ta lâu rồi. Giờ có anh chồng mới đáng yêu lắm.” Yasmin bật cười. “Thấy không? Điều đó có thể xảy ra mà. Ai cũng có quyền hy vọng.”

Mưa đổ ập xuống vừa đúng lúc Roo bước ra khỏi ga tàu điện ngầm. Chỉ trong vài giây tóc cô bết hết vào đầu và cái áo phông đang mặc biến thành trong suốt. Mấy người trên phố lùi lại khi trông thấy cô, nghĩa là có thể trông cô như bị loạn trí, nhưng Roo chẳng quan tâm. Dù cơ thể kiệt sức nhưng trái tim cô đang hát, bộ não đang bùng bùng phấn khích. Bây giờ là 9 giờ kém 10 sáng, cô chẳng ngủ chút nào, và cô thấy mình chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác này trước đây. Ít nhất là không có sự trợ giúp của đồ uống có cồn và các chất gây ảo giác khác.

“Ôi trời.” Yasmin tới mở cửa tiệm thì thấy cô đang đợi trước cửa. “Sao thế này? Cô ổn không đấy?”

“Tôi rất khỏe.” Roo gạt mấy lọn tóc ướt khỏi mặt và đi theo Yasmin vào tiệm. “Cả đêm tôi đã thức để sáng tác.”

Yasmin đưa cô chiếc khăn bông. “Đây, lau khô đi. Tôi không biết là giờ cô lại sáng tác tiếp đây. Cái gì thế, tự truyện à?”

“Không. Tôi đã viết xong một bài hát. Nghe hay lắm.” Roo lắc đầu và chỉnh lại. “Thực ra không phải hay, mà hơn cả thế. Bài hát này là đỉnh của đỉnh.”

“Ôi tuyệt! Vậy hát tôi nghe đi!”

Trong tình trạng tốt nhất thì giọng Roo cũng chỉ như con mèo trong phòng đợi của bác sĩ thú y. “Tôi chịu. Phải để Ceecee hát mới được. Cho tôi số cô ấy đi?”

Rõ ràng Yasmin vẫn chưa hiểu. “Ceecee Milton ư? Tại sao?”

“Vì đây là bài hát hay nhất tôi từng viết. Không thể tin nổi là tôi đã làm được, nhưng đúng là thế. Tôi muốn chúng ta cho ra một đĩa đơn từ thiện,” Roo nói. “Dành cho nhà dưỡng lão của cô. Nếu làm tốt, ta có thể quyên được ổi tiền. Nhiều lắm đó.”

“Thật à? Cô nghiêm túc chứ!” Ôi trời, như thế nào?”

“Bộc phét. Cầu xin. Hãy tận dụng tất cả những người mà ta biết.” Đầu óc Roo đang chật ních các phương án. “Phải loan tin.”

“Làm thế nào?”

“Ừm, tôi nghĩ chủ yếu chúng ta sẽ phải kết hợp đồn đại, buôn dưa và công nghệ.” Có phải mắt cô đang sáng bừng lên không? Roo nghĩ chắc là vậy. “Và chém gió tung tóe nữa.”

Ellie chưa bao giờ nhìn thấy thứ nào thế này. Được triệu đến một ngôi nhà lớn ở St John's Wood, lúc nàng tới thì đã 8 giờ tối. Phần coi nói khá rộng sau lưng tòa nhà đã được biến thành một phòng thu âm, mấy nhân viên kỹ thuật đang thao tác bàn mix nhạc và người ta nghe rõ tiếng rì rầm trong không gian. Roo là trung tâm, năng lượng cho cô hoạt động chính là Diet Coke và adrenalin. Tận dụng mọi mối quan hệ của mình, cô đã tập hợp được một nhóm toàn chuyên gia để dệt nên phép màu của họ. Các nhạc công, nhà sản xuất, ca sĩ hát bè đi đi lại lại trong phòng thu, lắng nghe và đóng góp ý kiến, liên hệ với những người có khả năng giúp đỡ họ. Yasmin đang bế thẳng bé con và nói chuyện với Ceecee Milton, một cô gái da đen xinh đẹp cũng đang ẵm cô con gái trên tay.

“Chào chị!” Yasmin nhận ra nàng và vẫy tay ra hiệu. “Chị có tin nổi chuyện này không? Nhân tiện giới thiệu với chị, đây là Ceecee.”

“Chào cô.” Ceecee có nụ cười thật đẹp. “Cô hẳn là cô nàng có đứa con vô hình.”

“Xin lỗi về vụ đó” Ellie liếc Yasmin. “Điều tốt là mấy vụ sữa bím cũng vô hình luôn.” Nàng ngừng lại khi nghe ai đó bật công tắc và đoạn nhạc dạo đầu vang lên khắp phòng. “Nghe hay quá”

“Đợi đến khi nghe hết cả bài đã.” Nhạc ngưng. “Giọng Ceecee hay tuyệt. Tôi vẫn không thể hiểu làm sao mà mọi người làm được tất cả việc này chỉ trong một ngày. Và cả bản ghi âm...”

Có ai đó giơ tay lên ra hiệu trật tự, nhạc lại nổi lên và mọi người chăm chú lắng nghe. Trong vòng ba mươi giây Ellie biết bản nhạc này đặc biệt thế nào. Giọng hát truyền cảm của Ceecee làm những cọng lông nhỏ trên tay nàng dựng hết cả lên. Bài hát tiếp tục, ca sĩ hát bè hòa theo và giọng của Ceecee bắt đầu vút lên. “Anh là ánh sáng đời em... anh là tất cả... khi xung quanh là bóng đêm anh là ánh sáng, anh là thế giới, là tất cả những gì em tin tưởng...”

Ôi trời ca từ sao mà xúc động, Ellie phải quay đi. Nàng sắp khóc thật xấu hổ. Lục lọi trong túi, nàng lén lấy ra một gói khăn giấy Kleenex nhỏ. Ngay sau đó Yasmin cũng cần khăn giấy. Nhìn xung quanh, Ellie thấy hai người không phải là những người duy nhất. Thứ âm nhạc ám ảnh, mạnh mẽ và lay động ấy thật khôn cưỡng. Nó thu hút toàn bộ sự chú ý của ta, làm ta không thể dứt ra được. Những người đàn ông trưởng thành đang đứng đó sứt sùi. Con trai của Yasmin, cậu bé Ben, không mấy bận tâm tới bài hát mà chỉ vắn vẹo và kéo tóc mẹ rồi

tuột phẳng tất khỏi chân. Anh chàng gầy những vớ chòm râu dê đứng bàn thu âm ôm lấy vai Roo và siết chặt lấy cô khi bài hát lên tới cao trào...

Ellie chỉ biết rằng phản ứng mãnh liệt như vậy trước một bài hát ta mới nghe lần đầu tiên là một điều hiếm hoi. Khi những nốt nhạc cuối nhỏ dần, trong vài giây cả căn phòng rơi vào im lặng tuyệt đối. Rồi Ceecee nhắm nước mắt, nói giọng khàn khàn, “Khi thật, tôi hát hay quá,” và cả phòng thu rào lên những tiếng tán thưởng, hú huýt cùng tiếng vỗ tay vang dội.

Roo kinh ngạc nói, “Chúng ta làm được rồi, phải vậy không? Tôi nghĩ chúng ta đã thành công.” Cô ngồi thụp xuống chiếc sofa bọc da màu nâu sậm và úp mặt vào lòng bàn tay.

Xung quanh cô, mọi người đang hân hoan. Chỉ trong vòng ba mươi giây, Roo đã ngủ gật.

Tới 11 giờ, video được hoàn tất. Không mất nhiều thời gian. Khá đơn giản, một người được cử tới nhà hàng Tàu gần đó để lấy một đồng túi giấy màu nâu trước cửa. Sau đó một chiếc máy quay ghi lại quá trình thực hiện bản thu trong khi tất cả mọi người đội túi lên đầu, chỉ khoét hai lỗ để nhìn nhằm tránh những lùm xùm không may. Ceecee và ca sĩ hát bè cũng đội túi. Tất cả các thành viên trong nhóm đều không để lộ danh tính.

Tới nửa đêm, tất cả cùng sửa lại video và cho lên Youtube. Tiếp đó, chiến dịch loan tin bắt đầu. Tất cả đưa đường dẫn lên trang web, Twitter, Myspace và Facebook, gài những lời bóng gió để người ta nghĩ rằng Bono, Jay-Z, Elton John, Beyoncé... đã tham gia hát trong clip. Rồi mọi người kêu gọi sự giúp đỡ từ cánh nhà báo, mấy người làm truyền hình, các đầu mối trong làng âm nhạc, bất kỳ ai người ta có thể nghĩ ra. Những người được liên lạc đều được yêu cầu nghe bài hát một lần rồi loan tin rằng bài hát này a) vì mục đích từ thiện và b) sẽ là bản thu âm của năm.

Tới 1 giờ, câu chuyện về bài hát đã lan truyền như lửa có gần nửa triệu lượt xem trên Youtube và những đồn đoán về người đứng sau clip này xuất hiện như nấm sau mưa. Anh chàng có chòm râu dê đã liên lạc với Bono, Jay-Z, Elton và Beyoncé đề nghị họ cứ úp úp mở mở, không khẳng định hay phủ định việc tham gia và clip để tăng tính hấp dẫn.

Ceecee đưa đứa con gái đang ngủ say của cô về nhà vào lúc 1 rưỡi. Yasmin ra về với Ben trước nửa đêm. Tới 2 giờ Ellie đặt tay lên vai Roo và dịu dàng đánh thức cô dậy.

“Này, nếu cậu muốn về thì có một cái taxi ở ngoài đấy. Mà Denny bảo cậu có thể ở lại đây nếu muốn.”

Roo chớp mắt với nàng, thoáng ngơ ngác. Rồi cô bỏ chân xuống khỏi sofa và đứng vụt dậy. “Không, không sao, tớ về với cậu” Cô dụi mắt nhìn đồng hồ. “Sáng mai tớ có ca làm ở cửa hàng. Không được đi muộn.”